

ทฤษฎีความหมายในทัศนะของพัทน์ม : เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก¹

The theory of meaning in Putnam : Semantic Externalism

ณัฐิกา ครองยุทธ²

Natika Krongyoot

บทคัดย่อ

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งในปรัชญาภาษาได้แก่ ปัญหาที่ว่าอะไรคือเกณฑ์กำหนดความหมาย เกณฑ์นั้นเกี่ยวข้องกับสภาวะจิตหรือโลกภายนอก ทฤษฎีความหมายกระแสหลัก เช่น ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีแนวคิดที่ว่าเกณฑ์ในการกำหนดความหมายนั้นมีความสัมพันธ์กับสภาวะจิต ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ฮิลลารี พัทน์มโต้แย้งทัศนะดังกล่าว โดยการเสนอตัวอย่างโลกแฝดเพื่อแสดงให้เห็นว่าสภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย และทัศนะนั้นยังไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ พัทน์มจึงได้เสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกซึ่งอธิบายว่า ความหมายของคำหรือประโยคมีที่มาจากการใช้คำของคนในชุมชนและโลกภายนอกได้แก่ ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งต่างๆ ในโลก บทความนี้มีข้อสรุปว่า ถึงแม้ว่าแนวคิดของเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ แต่ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์

คำสำคัญ: 1. ปรัชญาภาษา. 2. ทฤษฎีความหมาย. 3. ฮิลลารี พัทน์ม. 4. เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

Abstract

An important problem in the philosophy of language concerns the problem of the condition that determines meaning. The question is whether the condition involves mental states or the external world. Hilary Putnam argues that a traditional view in theory of meaning, such as the Fregean theory, tends to be semantic internalism. He raises the Twin Earth Thought experiment in order to show that meaning is determined by external conditions, namely, the social experts and the natural essence of things in the external world. This article concludes that although Putnam's semantic externalism shows how language relates to the world, it cannot explain the relation of language and humans.

Keywords: 1. Philosophy of language. 2. Theory of meaning. 3. Hilary Putnam. 4. Semantic externalism.

¹ บทความนี้ปรับปรุงมาจากวิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกในทัศนะของพัทน์ม” มี ดร. กนิษฐ์ ศิริจันทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาปรัชญา ภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² อาจารย์ประจำภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

เกริ่นนำ

การศึกษาเรื่องความหมายเป็นประเด็นสำคัญในปรัชญาภาษาที่พยายามอธิบายว่าถ้อยคำ (Utterance) และสัญลักษณ์ (Sign) ในภาษามีความหมายได้อย่างไร และอะไรคือเกณฑ์ในการตัดสินว่า ถ้อยคำหนึ่งมีความหมาย (Meaningful) ขณะที่อีกถ้อยคำหนึ่ง ไร้ความหมาย (Meaningless) ในการอธิบายเรื่องความหมายของภาษานั้นจึงต้องสามารถอธิบายครอบคลุมถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอก ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก หมายถึง การที่คำในภาษา “แทน” หรือ “บ่งถึง” สิ่ง เช่น คำว่า “Water” ในภาษาอังกฤษ “น้ำ” ในภาษาไทย ทั้งสองคำนี้บ่งถึงน้ำที่อยู่ในโลกภายนอก และความสัมพันธ์ระหว่างโลกกับภาษา ยังหมายถึง การที่โลกภายนอกเป็นสิ่งที่ให้เงื่อนไขความจริง (Truth-condition) หรือเป็นเกณฑ์ในการให้ค่าความจริง (Truth value) ได้แก่ค่าจริง (True) หรือเท็จ (False) ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์มีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความคิด มนุษย์สามารถคิดถึงสิ่งต่างๆ และถ่ายทอดความคิดของตนเองผ่านภาษา

ข้อถกเถียงประการหนึ่งเกี่ยวกับทฤษฎีความหมาย ได้แก่ ข้อถกเถียงที่ว่าความคิดหรือสภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย หรือว่าสิ่งที่อยู่ในโลกภายนอกเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย ทฤษฎีความหมายกระแสหลักเชื่อว่าสภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย ได้แก่ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ขณะที่ ฮิลลารี พัทนัม (Hilary Putnam) ได้แย้งที่ศนะดังกล่าวว่าจะเกิดปัญหาเอกัตนิยมทางความหมาย ที่ทำให้เกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของภาษา มีลักษณะเป็นเกณฑ์การตัดสินที่ไม่ชัดเจนและไม่แน่นอน และพัทนัมได้เสนอให้ การกำหนดความหมายควรมาจากสิ่งที่อยู่ภายนอกสภาวะจิตซึ่งได้แก่สิ่งที่อยู่ในโลกภายนอก พัทนัมจึงได้เสนอ

ทฤษฎีความหมายที่มี *เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก* (Semantic externalism) กล่าวคือ ความหมายของคำหรือประโยคมีที่มาจากการใช้คำของคนในชุมชนที่ใช้ภาษาและโลกภายนอก (ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง) ซึ่งผู้เขียนจะประเมินความน่าเชื่อถือของแนวคิดเรื่องทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทนัม โดยผู้เขียนเห็นว่า การเสนอทฤษฎีความหมายนั้น ต้องสามารถอธิบายครอบคลุมถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอกได้

เนื้อหาของบทความนี้จะแบ่งเป็นสี่ส่วน ส่วนแรกจะศึกษาทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่นำไปสู่ข้อวิจารณ์ของพัทนัม ส่วนที่สองศึกษาข้อโต้แย้งของพัทนัมต่อทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ และส่วนที่สามศึกษาการเสนอทฤษฎีความหมายของพัทนัม ซึ่งได้แก่เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ส่วนสุดท้ายจะเป็นการประเมินและสรุป

1. ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้

ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ได้แบ่งความหมายเป็น 2 ส่วน คือ ความหมายส่วน *สิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง* (Reference) คือวัตถุในโลกที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง และความหมายส่วน*อรรถสาร*³ (Sense) คือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ (Mode of presentation) ที่คำนั้นบ่งถึง รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุเป็นสิ่งที่แสดงตัวต่อการรับรู้ของเรา และตัวแทนของทฤษฎีนี้คือ กอทลอบ เฟรเก้ (Gottlob Frege)

เฟรเก้ได้เสนอการแบ่งความหมายเป็นสองส่วนไว้ในงานเขียนชื่อ “Sense and Reference” ในปี 1892 ซึ่งความหมายทั้งสองส่วนนี้ ได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง (Reference) และความหมายส่วนอรรถสาร (Sense) เนื่องจากเฟรเก้เห็นว่าถ้าความหมายคือ สิ่ง

³ผู้เขียนใช้คำว่า “อรรถสาร” หมายถึง “sense” ตามการใช้ของอาจารย์ ดร.กนิษฐ ศิริจันทร์ อ้างจาก บทความเรื่อง “ความเงิบ” ในปรัชญาของวิตต์เกินสไตน์ ในวารสารสมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย ปี 2549

ถ้อยคำบ่งถึงเพียงอย่างเดียวนั้น จะเกิดปัญหาข้อความเอกลักษณะ เฟรเกจึงเสนอให้มีความหมายส่วนนอร์ธสสาร ซึ่งเป็นการแสดงตัวของวัตถุที่คำบ่งถึง และความหมายส่วนนอร์ธสสารนี้สามารถแก้ปัญหาข้อความเอกลักษณะได้ เฟรเกได้อธิบายถึงความหมายทั้งสองส่วนไว้ดังนี้

ความหมายส่วนสิ่งที่คำบ่งถึง

ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับคำ คือ วัตถุที่คำนั้นบ่งถึง และความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับข้อความหรือประโยค คือค่าความจริง (Truth – value) ซึ่งมีค่าเป็นจริง (True) หรือ เท็จ (False) การหาค่าความจริงของข้อความในภาษาธรรมชาตินั้น เฟรเกได้นำแนวคิดเรื่อง *การวิเคราะห์ฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์* (Function and argument) ในคณิตศาสตร์ มาประยุกต์ใช้กับภาษาธรรมชาติดังนี้ ข้อความภาษาธรรมชาติเช่น “อริสโตเติลเป็นผู้ชาย” จะประกอบไปด้วยฟังก์ชันได้แก่ “.....เป็นผู้ชาย” และอาร์กิวเมนต์ คือ ชื่อ “อริสโตเติล” ฟังก์ชันในภาษาธรรมชาติจะให้ค่าความจริงเป็น จริง (True) หรือ เท็จ (False) ค่าใดค่าหนึ่ง ซึ่งฟังก์ชัน “.....เป็นผู้ชาย” เป็นฟังก์ชันระดับแรก (First – level function) อาร์กิวเมนต์ของฟังก์ชันระดับแรกคือวัตถุที่ชื่อนั้นบ่งถึง และฟังก์ชัน“.....เป็นผู้ชาย” จะให้ค่าเป็นจริง ถ้าวัตถุที่เติมในช่องว่างเป็นวัตถุที่เป็นผู้ชายและจะให้ค่าเป็นเท็จถ้าวัตถุที่เติมในช่องว่างไม่เป็นผู้ชาย ซึ่งวัตถุที่ “อริสโตเติล” บ่งถึงเป็นผู้ชาย ข้อความ “อริสโตเติลเป็นผู้ชาย” จึงมีค่าเป็นจริง

ความหมายส่วนนอร์ธสสาร

เฟรเกเสนอความหมายส่วนนอร์ธสสาร เนื่องจากเห็นว่าถ้าความหมายคือสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงเพียงอย่างเดียวจะไม่สามารถอธิบายความแตกต่างของข้อความเอกลักษณะได้ ตัวอย่างข้อความเอกลักษณะได้แก่ ข้อความ (ก) “ดาวประจำเมือง คือ ดาวประจำเมือง” กับ ข้อความ (ข) “ดาวประกายพริก คือ ดาวประจำเมือง” ถ้าความหมายคือสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงเพียงอย่างเดียว ความหมายของคำว่า “ดาวประจำเมือง” และ “ดาวประกายพริก” จะมีความหมายเหมือนกัน เพราะบ่งถึงสิ่งเดียวกันคือ ดาวศุกร์ ดังนั้น ข้อความ (ก) และ ข้อความ (ข) จึงมีความหมายเหมือนกันเพราะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน แต่เราจะเห็นได้ว่า ข้อความ (ก) และข้อความ (ข) มีความ

ต่างกัน ข้อความ (ก) เป็นการซ้ำคำไม่ได้บอกอะไรแก่เรา ขณะที่ข้อความ (ข) ให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น

เฟรเกอธิบายว่าข้อความ (ก) และ ข้อความ (ข) มีความต่างกัน เพราะ คำว่า “ดาวประจำเมือง” กับ “ดาวประกายพริก” มีความหมายในส่วนนอร์ธสสารต่างกัน แม้ว่าทั้งสองคำจะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน ความหมายส่วนนอร์ธสสารเป็น รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่คำนั้นบ่งถึง วัตถุหนึ่งจะแสดงตัวได้หลายรูปแบบ จึงทำให้เราสามารถรับรู้วัตถุหนึ่งได้หลายรูปแบบและรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุหนึ่งยังเป็นแนวทางในการระบุถึงวัตถุ นั้นด้วย ดังชื่อ “ดาวประจำเมือง” และ “ดาวประกายพริก” ทั้งสองชื่อนี้แสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของดาวศุกร์ ที่ต่างกัน คือ “ดาวประจำเมือง” แสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของดาวศุกร์ที่ “ปรากฏให้เห็นตอนเย็น” ขณะที่ “ดาวประกายพริก” แสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของดาวศุกร์ที่ “ปรากฏให้เห็นตอนเช้า” “ดาวประจำเมือง” และ “ดาวประกายพริก” จึงมีความหมายส่วนนอร์ธสสารต่างกัน แม้ว่าคำทั้งสองบ่งถึงดาวศุกร์เหมือนกัน (Frege 1948) นอกจากนี้เฟรเกได้อธิบายว่า นอร์ธสสารมีลักษณะเป็น ภาววิสัย (Objective) ในแง่ที่ว่า นอร์ธสสารเป็นสิ่งนามธรรม ที่อยู่นอกจิตและเป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ (Common store of thought) ที่สามารถถ่ายทอดความคิดต่อกันได้ เราและผู้อื่นจึงสามารถสื่อสารในความหมายที่ตรงกันได้ ความหมายส่วนนอร์ธสสารไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในจิตของแต่ละคน (Frege 1948 : 212 - 213)

โดยสรุป ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก เสนอให้ ความหมายมีสองประเภทได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง ซึ่งความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับคำคือ สิ่งในโลกที่คำนั้นบ่งถึง ขณะที่ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับประโยค คือค่าความจริง และความหมายส่วนนอร์ธสสาร คือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ นอร์ธสสารมีลักษณะเป็นภาววิสัย ในลักษณะที่ว่านอร์ธสสารเป็นสิ่งนามธรรมที่อยู่นอกจิตและเป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ จึงกล่าวได้ว่า ตามแนวคิดของทฤษฎีนี้ โลกภายนอกเป็นเกณฑ์ในการกำหนดความหมาย โดยที่เรารับรู้โลกภายนอกผ่าน นอร์ธสสาร และนอร์ธสสารเป็นภาววิสัยที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกันได้ คำที่มีความหมายคือ คำที่บ่งถึง

สิ่งในโลก และประโยคหรือข้อความที่มีความหมาย คือ ประโยคที่มีค่าความจริง ซึ่งค่าความจริงตรวจสอบได้จากโลกภายนอก เกณฑ์ในการกำหนดความหมายตามทฤษฎีนี้ จึงเป็นเกณฑ์กลางที่ผู้พูดทุกคนรับรู้ร่วมกันได้ พัทธัมจะโต้แย้งทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีลักษณะเป็น “สภาวะจิตกำหนดความหมาย” หรือ “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” และนำไปสู่การเสนอแนวคิดเรื่องความหมายของพัธัม

2. ข้อโต้แย้งของพัธัมต่อทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้

หัวข้อที่ผ่านมาระบุให้เห็นแล้วว่าทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เสนอให้ความหมายแบ่งเป็นสองส่วน ได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และความหมายส่วนอรรถสาร อรรถสารเป็นแนวทางในการบ่งถึงสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และอรรถสารมีลักษณะเป็นภาววิสัย ในแง่ที่ว่า อรรถสารเป็นสิ่งนามธรรมที่ไม่ได้ถูกกำหนดโดยจิต และเป็นสิ่งที่คนแต่ละคนสามารถรับรู้สิ่งนามธรรมนี้ร่วมกันได้ ตามทฤษฎีนี้ โลกภายนอกเป็นเกณฑ์ในการกำหนดความหมาย ซึ่งถือเป็นเกณฑ์ที่ทุกคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้จึงไม่ได้เป็นลักษณะสภาวะจิตกำหนดความหมาย

อย่างไรก็ตาม พัทธัมเห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีลักษณะเป็นสภาวะจิตกำหนดความหมาย หรืออีกนัยหนึ่งคือ “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” เนื่องจาก ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีพื้นฐานในการเข้าใจ “สภาวะจิต” ในลักษณะแคบ (Narrow sense) คือ การที่เรารู้เฉพาะสภาวะจิตของเราเท่านั้น เราไม่สามารถรู้สภาวะจิตของผู้อื่น ซึ่งสภาวะจิตในลักษณะดังกล่าวทำให้ความหมายตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ถูกกำหนดจากสภาวะจิตและมีลักษณะเป็น “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” ซึ่ง “ภายใน” หมายถึงสภาวะจิตลักษณะแคบ และการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ ทำให้การรู้ความหมายมีลักษณะปิด (Degree of causal closure) ซึ่งทำให้เกิดปัญหาเอกัตนิยมทางความหมาย

ในหัวข้อนี้จะแบ่งเป็นสองส่วน โดยส่วนแรกจะศึกษาข้อโต้แย้งของพัธัมต่อทฤษฎีความหมาย

แบบเฟรเก้ โดยพิจารณาว่ามีพื้นฐานการเข้าใจ “สภาวะจิตลักษณะแคบ” และส่วนที่สองจะศึกษาข้อโต้แย้งที่เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่งพัธัมโต้แย้งที่ตะตงกล่าวโดยการเสนอตัวอย่างแย้งเรื่อง “โลกแฝด” ที่แสดงให้เห็นว่าที่ตะตงแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ และสภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย

1.) สภาวะจิตลักษณะแคบ

พัธัมเห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ได้นิยาม “ความหมาย” โดยการแบ่งความหมายเป็นสองระดับ ได้แก่ ความหมายระดับเอ็กเทนชัน (Extension) และความหมายระดับอินเทนชัน (Intension) ความหมายระดับเอ็กเทนชัน คือสิ่งที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง ยกตัวอย่างเช่น ความหมายระดับเอ็กเทนชันของคำว่า “กระต่าย” คือ สิ่งที่เป็นตัวอย่างของคำว่า “กระต่าย” เช่น ตัวกระต่ายที่อยู่ในโลก ซึ่งความหมายระดับเอ็กเทนชันตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้คือ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และพัธัมอธิบายว่า ความหมายระดับอินเทนชันคือ มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำ ตัวอย่างเช่น ความหมายระดับอินเทนชันของคำว่า “สัตว์” ได้แก่ “สิ่งมีชีวิตที่มีตัว” “สิ่งมีชีวิตที่มีใจ” เป็นต้น พัทธัมเห็นว่าความหมายระดับอินเทนชัน ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้คือ ความหมายส่วนอรรถสาร ซึ่งเป็นเรื่องทางสภาวะจิต เนื่องจากพัธัมเห็นว่า “การรับรู้” เป็นเรื่องทางสภาวะจิต “การรู้ อรรถสาร” จึงเป็นเรื่องทางสภาวะจิต จึงเท่ากับว่า ความหมายระดับอินเทนชัน ตามแนวคิดแบบเฟรเก้ เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะหนึ่ง และถ้าหากว่าอรรถสารเป็นแนวทางในการบ่งถึงสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง ก็แสดงว่าสภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย (Putnam 1996 : 5 - 6)

พัธัมไม่เห็นด้วยกับการอธิบายว่า ความหมายระดับอินเทนชัน เป็นเนื้อหาในสภาวะจิต แต่ก็ยอมรับการอธิบายว่า ความหมายระดับเอ็กเทนชัน เป็นสิ่งที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง (Putnam 1996 : 48 - 49) พัทธัมได้สรุปสมมติฐานหลักของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ดังนี้

(1) การรู้ความหมายเป็นการอยู่ในสภาวะจิต

ลักษณะหนึ่ง

(2) ความหมาย ในแง่อินเทนชัน กำหนด
เอ็กเทนชัน ในแง่ที่ว่า ถ้าอินเทนชันเหมือนกันจะกำหนด
เอ็กเทนชันที่เหมือนกัน

พัทน์มได้อธิบายว่า ทฤษฎีความหมายแบบ
เฟรเก้ วางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจ สภาวะจิตว่ามี
ลักษณะเป็น “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” (Methodological
solipsism) คือ “เรารู้เฉพาะสภาวะจิตของตนเองเท่านั้น
เราไม่รู้สภาวะจิตของผู้อื่น” (Putnam 1996 : 6 - 7)

มโนทัศน์เรื่อง “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” มีที่มาจาก
วิธีการหาความรู้ของ เรอเน่ เดส์การ์ต (Descartes
1969)⁴ เดส์การ์ตต้องการค้นหาพื้นฐานของความรู้ที่
แน่นอนตายตัว หรือความรู้ที่สงสัยต่อไปไม่ได้อีก วิธีการ
ที่เขาใช้ในการค้นหาความรู้ดังกล่าว ได้แก่วิธีการสงสัย
จนกว่าจะได้ ความรู้ที่แท้จริงและกระจ่างชัด (clear and
distinct) ข้อสรุปประการหนึ่งของเดส์การ์ต ได้แก่วิธีการสรุป
ที่ว่า ความรู้ทางประสาทสัมผัสไม่ใช่ความรู้ที่แท้จริง
เพราะการรับรู้ทางประสาทสัมผัสเกี่ยวกับโลกภายนอก
นั้นยังเป็นสิ่งที่สงสัยต่อไปได้อีกว่า โลกภายนอกที่เรา
รับรู้ นั้น เป็นโลกภายนอกที่แท้จริง หรือเป็นเพียงความ
ฝัน แต่ความรู้ที่แท้จริง ได้แก่ “ฉันคิด ดังนั้น ฉันจึงมีอยู่”
เพราะในขณะที่เราสามารถสงสัยทุกสิ่งได้ เราไม่สามารถ
สงสัยความสงสัยของตัวเองได้ อย่างไรก็ตาม ข้อสรุปของ
เดการ์ตดังกล่าว มีลักษณะเป็น “เอกัตนิยม” เพราะเรา
สามารถยืนยันความมีอยู่ได้แต่เฉพาะจิตของตัวเอง
ไม่สามารถยืนยันการมีอยู่ของจิตอื่นและสิ่งแวดล้อม
รอบตัวเรา

ขณะที่ “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” ไม่ได้เป็น
“เอกัตนิยม” เนื่องจาก “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” นั้น คือ
การที่พัทน์ม นำมโนทัศน์เรื่อง “เอกัตนิยม” มาเป็นวิธี

ในการอธิบายสภาวะจิตตามทฤษฎีความหมายแบบ
เฟรเก้ ในแง่ที่ว่า สภาวะจิตมีลักษณะที่ว่า “เรารู้แต่เฉพาะ
สภาวะจิตของเรา เราไม่สามารถรู้สภาวะจิตของผู้อื่น”
แต่ไม่ได้สรุปว่าการเข้าใจสภาวะจิตตามทฤษฎีแบบ
เฟรเก้นั้นจะนำไปสู่การเป็นเอกัตนิยมเชิงอภิปรัชญา
กล่าวคือ ยืนยันแต่เฉพาะการมีอยู่ของจิตตนเอง ไม่
สามารถยืนยันการมีอยู่ของผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมในโลก
ภายนอก ซึ่งสภาวะจิตลักษณะ “เอกัตนิยมเชิงหลักการ”
นี้พัทน์มเรียกว่า “สภาวะจิตลักษณะแคบ” (Narrow
sense)

เราสามารถเข้าใจ “สภาวะจิตลักษณะแคบ” ใน
อีกความหมายหนึ่ง คือเข้าใจในลักษณะของ “มุมมอง
บุรุษที่หนึ่ง” (First – person perspective) คือ เจ้าของ
สภาวะจิตเท่านั้นที่จะรู้สภาวะจิตของตนเป็นอย่างไร
ผู้อื่นไม่สามารถรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในสภาวะจิตของเรา
ขณะเดียวกันเราก็ไม่สามารถรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในสภาวะจิต
ของผู้อื่น ตัวอย่างเช่น เรารู้สึกเจ็บ เรามีประสบการณ์กับ
สิ่งบางอย่าง เราเท่านั้นที่จะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเช่นไร
ผู้อื่นไม่สามารถรู้ได้ (McCulloch 1989 : 153 – 154)
สภาวะจิตลักษณะแคบดังกล่าว ทำให้การรู้ความหมาย
มีลักษณะปิด (Degree of causal closure) ดังนั้น การรู้
ความหมายมาจากสภาวะจิตของเราคนเดียว ผู้อื่น
ไม่รู้ความหมายในสภาวะจิตของเรา ขณะเดียวกันเรา
ไม่รู้ความหมายในสภาวะจิตของผู้อื่น ในแง่นี้ ความหมาย
จึงถูกกำหนดจากสภาวะจิตของผู้พูด และผู้พูดเท่านั้นที่
รู้ความหมายของตนเอง ซึ่งการรู้ความหมายในลักษณะ
ปิด จะทำให้เกิดปัญหาเอกัตนิยมทางความหมาย
คือ เกณฑ์ในการกำหนดค่าความจริงไม่ชัดเจน ไม่
แน่นอนและไม่สามารถหาค่าความจริงของข้อความได้
กล่าวคือ การเข้าใจความหมายในลักษณะปิดหมายถึงถึง

⁴ เดส์การ์ต ได้เสนอแนวคิดที่เป็นพื้นฐานของความรู้ดังกล่าวไว้ในงานเขียนชื่อ “A discourse on Method Meditations on the
First Philosophy Principles of Philosophy” ในปี ค.ศ. 1641

ที่มาของความหมายมาจากจิตของเราคนเดียว ขณะเดียวกันเราไม่รู้จิตของผู้อื่น จึงส่งผลให้เกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของภาษาจะมีลักษณะเป็นเกณฑ์ส่วนตัวของแต่ละคน เป็นเกณฑ์ที่ไม่เป็นอิสระจากสภาวะจิต ที่ทำให้เราไม่สามารถตรวจได้อย่างชัดเจนว่า สภาวะจิต (ประสบการณ์) ลักษณะหนึ่งที่เราใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดค่าความจริงต่อ ข้อความเดิมข้อความหนึ่ง จะเป็นสภาวะจิตลักษณะเดิมเสมอที่เรานำมาใช้ตัดสินค่าความจริงของข้อความ เราไม่สามารถตรวจสอบได้เลยว่า แต่ละครั้งที่เราใช้สภาวะจิตลักษณะดังกล่าวตัดสิน จะเป็นสภาวะจิตลักษณะเดิมเหมือนกับครั้งแรกที่เราใช้เป็นเกณฑ์ตัดสิน ดังนั้น ถ้าเกณฑ์ตัดสินค่าความจริงไม่เป็นอิสระจากสภาวะจิตแล้วนั้น จะทำให้เกณฑ์การตัดสินที่มีลักษณะคลุมเครือ ไม่ชัดเจน เป็นเกณฑ์ที่ไม่แน่นอน ซึ่งจะส่งผลให้เราไม่สามารถหาค่าความจริงของข้อความได้⁵ ยกตัวอย่างเช่น วันนี้เราได้รายงานการเห็นมะเขือเทศที่สุกเต็มที่ ด้วยข้อความที่ว่า “มะเขือเทศสีแดง” เมื่อเกณฑ์ในการตัดสินขึ้นอยู่กับสภาวะจิต สิ่งที่จะนำมาตัดสินค่าความจริงของข้อความนี้ก็คือ ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับมะเขือเทศที่สุกเต็มที่สีแดงที่เราเคยประสบมาก่อน แต่เราไม่สามารถรู้ได้เลย

ว่าประสบการณ์ที่เกี่ยวกับมะเขือเทศที่สุกเต็มที่สีแดงที่เรานำมาใช้ตัดสินการรายงานข้อความครั้งนี้ จะเป็นประสบการณ์เดิมเสมอที่เราเคยใช้ตัดสินมาแล้วในครั้งก่อนๆ เช่น เราไม่สามารถรู้ได้ว่า จะเป็นสีแดงเหมือนเดิมอย่างที่เรามีประสบการณ์มาแล้วหรือไม่ ซึ่งจะทำให้เกณฑ์ในการตัดสินแต่ละครั้งนั้นไม่แน่นอนและเกณฑ์สามารถเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้เสมอ และทำให้เราไม่มีเกณฑ์ที่ชัดเจนที่จะหาค่าความจริงของการรายงานข้อความว่า “มะเขือเทศสีแดง” ในแต่ละครั้งนั้น

ความหมายระดับอินเทนชัน ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เป็นเนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า ความหมายระดับอินเทนชัน เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ จึงกล่าวได้ว่า จากสมมติฐานที่ (2) สรุปได้ว่า เนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะแคบ กำหนดเอ็กเทนชัน สภาวะจิตลักษณะแคบจึงกำหนดความหมาย จากสมมติฐานที่ (1) สรุปได้ว่า การรู้ความหมายจึงอยู่ในสภาวะจิตลักษณะแคบ สมมติฐานที่ (1) และ (2) ได้แสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีลักษณะเป็น “สภาวะจิตลักษณะแคบกำหนดความหมาย” หรือเรียกอีกอย่างว่า “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” ซึ่ง “ภายใน”

⁵ ในการเข้าใจปัญหาเกณฑ์ตัดสินค่าความจริงที่ไม่เป็นอิสระจากสภาวะจิตดังกล่าว มีที่มาจากกรอซโต้แย้งแนวคิดเรื่องภาษาส่วนตัว ของลุดวิก วิทเทินสไตน์ (Ludwig Wittgenstein) ในงานเขียนชื่อ Philosophical Investigations ปี 1953 แนวคิดเรื่องภาษาส่วนตัวเป็นแนวคิดของกลุ่มประสบการณ์นิยม กลุ่มนี้เชื่อว่าประสบการณ์ตรงเป็นความรู้ที่ไม่ผิดพลาด เนื่องจากเป็นเรื่องที่เรามีความสัมพันธ์โดยตรง และกลุ่มนี้อธิบายว่า ประสบการณ์ประเภทหนึ่งได้แก่ ความรู้สึกภายในที่เป็นความรู้สึกส่วนบุคคล เป็นประสบการณ์ที่เราเท่านั้นที่เข้าใจความรู้สึกนี้ เช่น เจ็บ คัน แสบ เป็นต้น ถ้อยคำที่ว่า “เจ็บแสบ” จึงเป็นถ้อยคำที่ผู้พูดเท่านั้นที่เข้าใจความหมายของถ้อยคำนี้ดีที่สุด ซึ่ง “เจ็บแสบ” เป็นถ้อยคำที่บ่งถึง ความรู้สึกภายในเฉพาะลักษณะหนึ่งของผู้พูด ที่ผู้อื่นไม่อาจรู้และเข้าใจถึงความรู้สึกเฉพาะนี้ได้ ถ้อยคำที่แทนความรู้สึกภายในเฉพาะดังกล่าว เป็นถ้อยคำที่กลุ่มประสบการณ์นิยมเรียกว่า “ภาษาส่วนตัว” เป็นภาษาที่ผู้พูดเท่านั้นจะเข้าใจความหมาย ซึ่งวิทเทินสไตน์ ได้แย้งแนวคิดเรื่องภาษาส่วนตัว โดยเสนอตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า เราไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอนในการเข้าใจความหมายของภาษาส่วนตัว จึงเป็นไปได้ที่จะมีภาษาส่วนตัว ตัวอย่างของวิทเทินสไตน์เป็นดังนี้ สมมติว่าเรามีความรู้สึกเฉพาะลักษณะหนึ่ง และเราตั้งชื่อให้กับความรู้สึกนั้นว่า ความรู้สึก S และทุกครั้งที่เรามีความรู้สึกดังกล่าว เราจะรายงานแก่ตนเองว่า “ฉันรู้สึก S” เกณฑ์ในเข้าใจความหมาย “ฉันรู้สึก S” ในแต่ละครั้ง คือ ความรู้สึก S นั้นเอง อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถจำได้เลยว่า ทุกครั้งที่เรารายงานกับตนเองว่า “ฉันรู้สึก S” นั้น เป็นความรู้สึกเดียวกันกับ ความรู้สึก S ในครั้งแรกหรือไม่ เราไม่สามารถตรวจสอบได้เลยว่า เราได้เกิดความรู้สึก S ที่เหมือนเดิมกับความรู้สึก S ในครั้งแรก ความหมายของ “ฉันรู้สึก S” จึงอาจไม่เหมือนเดิม เปลี่ยนแปลงเสมอ ดังนั้น วิทเทินสไตน์จึงสรุปว่า ภาษาส่วนตัวเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ สามารถดูข้อโต้แย้งต่อภาษาส่วนตัว ของวิทเทินสไตน์ เพิ่มเติมได้จากหนังสือ Philosophical Investigations ของ Ludwig Wittgenstein ปี 1995 แปลเป็นภาษาอังกฤษโดย G. E. M. Anscombe

หมายถึง สภาวะจิตลักษณะแคบ ซึ่งเกณฑ์ในการกำหนดความหมายดังกล่าว จึงเป็นเกณฑ์ที่มาจากสภาวะจิตของผู้พูด ที่ผู้อื่นไม่สามารถรู้ได้

พัทน์ม ได้สรุปการอธิบาย “ความหมาย” ตามทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน เป็นดังนี้ ความหมายอินเทนชัน คือ เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ และความหมายระดับอินเทนชัน กำหนดความหมายระดับเอ็กเทนชัน (ตามสมมติฐานที่ 2) จึงกล่าวได้ว่า เนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะแคบ กำหนดเอ็กเทนชัน เอ็กเทนชันจึงขึ้นอยู่กับสภาวะจิตลักษณะแคบ (อินเทนชัน) ดังนั้น สภาวะจิตลักษณะแคบ กำหนดความหมาย

พัทน์ม ได้แย้งทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในว่า ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ โดยการเสนอตัวอย่างแย้ง “โลกแฝด” ที่แสดงให้เห็นว่า ถ้าอธิบายให้อินเทนชัน เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบแล้ว คำจะบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่เอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำ ภาษาจึงไม่สามารถบ่งถึงโลกได้อย่างแท้จริง ผู้เขียนจะอธิบายประเด็นนี้อีกครั้งในหัวข้อที่ 2.)

พัทน์ม เห็นว่า เหตุที่ทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้) ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ เนื่องจาก ทัศนะนี้มีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะแคบ พัทน์มจึงเสนอให้เปลี่ยนความเข้าใจสภาวะจิต เป็นการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะกว้าง (Wide sense) กล่าวคือ สภาวะจิตมีความสัมพันธ์กับโลกภายนอก ที่เป็นสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา (Putnam 1996 : 7) เราสามารถเข้าใจ “สภาวะจิตลักษณะกว้าง” ในอีกความหมายหนึ่ง คือเข้าใจในลักษณะของ “มุมมองบุรุษที่สาม” (Third – person perspective) คือ ผู้อื่นสามารถรู้สภาวะจิตของเราได้โดย การสังเกตพฤติกรรมหรือลักษณะภายนอกของเราที่แสดงออก (McCulloch 1989 : 153 - 154) เมื่อเรามีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะกว้างแล้ว เราจะเข้าใจได้ว่า สภาวะจิตของผู้พูดเชื่อมโยงกับโลกภายนอกได้อย่างไร ผู้พูดสามารถรู้ความหมายของคำที่ผู้ใช้ภาษาคนอื่นใช้ได้ โดยการสังเกตและเรียนรู้การใช้คำจากคนในสังคม คำจะสามารถ

บ่งถึงสิ่งในโลกภายนอกได้ และสิ่งที่กำหนดเนื้อหาของสภาวะจิตก็คือโลกภายนอก และเกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของภาษาก็เป็นเกณฑ์ที่เป็นอิสระจากสภาวะจิต เป็นเกณฑ์ที่มาจากโลกภายนอกทั้งสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเป็นเกณฑ์กลางที่ชัดเจน ที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้เกณฑ์ร่วมกัน ตัวอย่างเช่น เกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของการรายงานประสบการณ์การเห็นมะเขือเทศที่สุกเต็มที่ด้วยข้อความที่ว่า “มะเขือเทศสีแดง” สิ่งที่เป็นเกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของข้อความนี้คือ การใช้คำว่า “มะเขือเทศ” ของคนในชุมชนที่ใช้ภาษานั้นๆ ถ้าในชุมชนเห็นว่ามะเขือเทศที่สุกเต็มที่ในธรรมชาติเป็นสีแดง ผู้พูดที่อยู่ในชุมชนดังกล่าวก็จะสามารถตัดสินได้เลยว่า ข้อความดังกล่าวเป็นจริง พัทน์มจึงปฏิเสธสมมติฐาน (1) แต่ยอมรับสมมติฐาน (2) โดยอาศัยความเข้าใจเกี่ยวกับสภาวะจิตลักษณะกว้าง

2.) ตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝด

ในการเสนอตัวอย่างเรื่องโลกแฝด (The Twin Earth) นี้พัทน์มได้นำมโนทัศน์เรื่อง “โลกที่เป็นไปได้” (Possible world) ของคริปคี (Saul Kripke) (Kripke 1972) มาปรับใช้ดังนี้

สมมติว่ากาแล็กซีของเรานั้นอาจมีดาวดวงหนึ่งเป็นโลกแฝดของโลกจริง (โลกจริงที่เราอาศัยอยู่) โลกแฝดนี้มีทุกอย่างเหมือนกันกับโลกจริง ทั้งสภาพแวดล้อมภาษาที่คนในโลกแฝดพูดก็เหมือนกับภาษาที่คนในโลกจริงพูด คนที่อาศัยอยู่ในโลกจริงก็มีแฝดที่อาศัยอยู่ในโลกแฝด แฝดในโลกแฝดก็เหมือนกับคนในโลกจริง ซึ่งความเหมือนกันนี้คือการเหมือนกันแบบโมเลกุลต่อโมเลกุลกับคนในโลกจริงทุกอย่างทั้งร่างกายรวมถึง สภาวะจิต ความคิด ความรู้สึก แต่สิ่งเดียวของโลกแฝดที่ต่างจากโลกจริงคือ ของเหลวที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดไม่ใช่ H₂O แต่เป็นโครงสร้างทางเคมี XYZ แต่คุณสมบัติทั่วไปของ XYZ นั้นเหมือนกับ H₂O คือ เป็นของเหลวไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย ในมหาสมุทร ทะเลสาบ แม่น้ำบรรจุ XYZ ฝนที่ตกลงมาก็เป็น XYZ เมื่อยานอวกาศจากโลกจริงไปยังโลกแฝด ในครั้งแรกคนจากโลกจริงอาจจะเข้าใจผิดคิดว่าคำว่า “น้ำ” ในโลกแฝดมีความหมายเหมือน

กับ “น้ำ” ในโลกจริง แต่เมื่อตรวจสอบก็จะพบว่า “ในโลกแฝด ‘น้ำ’ หมายถึง XYZ” สิ่งที่เราเรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดไม่ใช่ น้ำ เช่นเดียวกันเมื่อยานอวกาศจากโลกแฝดมายังโลกจริง ในครั้งแรกอาจเข้าใจผิดว่า “น้ำ” ในโลกจริงมีความหมายเหมือน “น้ำ” ในโลกแฝด แต่เมื่อตรวจสอบก็พบว่า “ในโลกจริง ‘น้ำ’ หมายถึง H_2O ” (Putnam 1996 : 9 -10)

ตัวอย่างโลกแฝดเป็นตัวอย่างแย้งต่อเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (ทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมาย) ดังนี้

ประการที่หนึ่ง สภาวะจิตของผู้พูดไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย เนื่องจาก คนในโลกจริงและคนในโลกแฝดมีอินเทนชัน (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ของ “น้ำ” เหมือนกันคือ “เป็นของเหลว ไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย” แต่สิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกจริงและโลกแฝดต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอินเทนชันของ “น้ำ” สามารถบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ที่ไม่ใช่ น้ำ (H_2O) อินเทนชันจึงไม่สามารถกำหนดเอกลักษณ์ของ “น้ำ” ได้อย่างแท้จริง เอกลักษณ์จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับอินเทนชัน ดังนั้น สภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย

ประการที่สอง ถ้าอธิบายให้อินเทนชัน กำหนดเอกลักษณ์แล้ว คำจะไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง กล่าวคือ อินเทนชันของ “น้ำ” คือ “เป็นของเหลว ไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย” สามารถบ่งถึง XYZ ซึ่งไม่ใช่ น้ำ คำว่า “น้ำ” จึงไม่สามารถบ่งถึงน้ำได้อย่างแท้จริง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ภาษาไม่สามารถบ่งถึงโลกได้อย่างแท้จริง จึงให้ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้

พัทธัมเสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง (Actual nature) เป็นเอกลักษณ์ของคำเรียกประเภทธรรมชาติธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง ได้แก่ โครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติ (Microstructure) รหัสพันธุกรรมของสัตว์และพืช โครงสร้างทางเคมีของธาตุ เช่น H_2O Au Cu เป็นต้น ซึ่งคนทั่วไปไม่มีความรู้ที่จะตรวจสอบถึงโครงสร้างภายในของสิ่งในธรรมชาติได้ วิธีที่จะตรวจสอบโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติได้คือ วิธีตรวจสอบ

สอบทางวิทยาศาสตร์ พัทธัมอธิบายว่า โครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ เช่น H_2O “Au” “Cu” แต่เป็นโครงสร้างภายในที่ซ่อนอยู่ในสิ่งธรรมชาติ ตัวอย่าง เอกลักษณ์ของ “น้ำ” คือ H_2O ไม่ใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์ “ H_2O ” แต่หมายถึงสิ่งที่มีองค์ประกอบทางเคมีเป็นไฮโดรเจนสองโมเลกุลต่อออกซิเจนหนึ่งโมเลกุล (Putnam 1996 : 23 - 24)

ตัวอย่างแย้งของพัทธัมได้แสดงให้เห็นแล้วว่าตามทัศนะทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในทำให้อินเทนชันของ “น้ำ” ไม่สามารถกำหนดเอกลักษณ์ของ “น้ำ” ได้อย่างแท้จริง สภาวะจิตจึงไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย และทฤษฎีดังกล่าวไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ พัทธัมจึงเสนอสิ่งภายนอกเป็นสิ่งที่กำหนดความหมายได้แก่ *ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก*

3. ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

ทฤษฎีความหมายของพัทธัมประกอบด้วย มโนทัศน์สำคัญสามมโนทัศน์ดังนี้ มโนทัศน์การแบ่งงานกันทำทางภาษา มโนทัศน์ตัวชี้แข็งและการบ่งชี้ และ มโนทัศน์ความหมายทั่วไป

1.) มโนทัศน์การแบ่งงานกันทำทางภาษา

พัทธัม เสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง เป็นเอกลักษณ์ของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ผู้พูดจึงไม่สามารถใช้มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำกำหนดเอกลักษณ์ของคำได้ เพราะการรู้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งได้นั้นต้องใช้วิธีตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเท่านั้นที่มีความรู้ พัทธัมจึงเสนอโมโนทัศน์ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา”

การแบ่งงานกันทำทางภาษา (The Division of linguistic labor) เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมของชุมชนผู้ใช้ภาษาซึ่งมีการแบ่งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญออกจากผู้ใช้ภาษาทั่วไป กล่าวคือ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเป็นกลุ่มที่รู้ความหมายภาษาได้ดีกว่าคนอื่นในชุมชน ตัวอย่างเช่นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญสามารถใช้คำว่า “เอล์ม” ได้ดีกว่าคนอื่นในชุมชน คือสามารถแยกออกว่าต้นใดคือต้นเอล์ม ต้นใดคือต้นบีช ขณะที่คนทั่วไปแยกแยะไม่ออก การแบ่งงานกันทำทางภาษามีลักษณะเป็นดังนี้ ในกรณี

คำว่า “ทอง” คนทั่วไปในชุมชนที่ทำงานใส่เครื่องประดับทองและทำงานขายเครื่องประดับทองรู้จักคำว่า “ทอง” คือ เป็นโลหะสีทอง มีคุณค่าทางรสนิยมและเศรษฐกิจ ฯลฯ กลุ่มคนที่ทำงานเกี่ยวกับทองต่างกันก็จะรู้ความหมายเกี่ยวกับ “ทอง” ได้แตกต่างกัน เช่น กลุ่มคนที่ใส่เครื่องประดับทองจะรู้จัก “ทอง” ในความหมายระดับหนึ่ง และกลุ่มคนที่ขายเครื่องประดับทองจะรู้จัก “ทอง” มากกว่ากลุ่มคนที่ใส่เครื่องประดับทอง แต่คนทั้งสองกลุ่มไม่รู้วิธีตรวจสอบเอ็กเทนชันที่แท้จริงของ “ทอง” และพวกเขาไม่รู้วิธีตรวจสอบว่าสิ่งใดคือทองที่แท้จริง หรือ สิ่งใดที่เป็นเอ็กเทนชันของ “ทอง” ที่แท้จริง พวกเขาสามารถปรึกษากลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่สามารถตรวจสอบทองที่แท้จริง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจึงเป็นกลุ่มที่รู้เอ็กเทนชันที่แท้จริงของ “ทอง” และเป็นกลุ่มที่รู้ความหมายของ “ทอง” ได้ดีกว่ากลุ่มงานอื่นๆ

“การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ในอีกความหมายหนึ่งก็คือ การเสนอให้สังคม ซึ่งประกอบด้วยชุมชนผู้ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยกลุ่มผู้พูดทั่วไปและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กำหนดเอ็กเทนชันของคำ ดังที่กล่าวมาแล้วว่าพัทน์มยอมรับการนิยาม “ความหมาย” ว่า ส่วนหนึ่งของ “ความหมาย” คือ ความหมายระดับเอ็กเทนชัน (การนิยาม “ความหมาย” ในส่วนที่เหลือนั้นจะอธิบายอีกครั้งในหัวข้อที่ 3.) การจะเข้าใจว่าเอ็กเทนชันกำหนดความหมายได้นั้น ต้องเข้าใจได้ด้วยว่า “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ทำงานอย่างไร พัทน์มใช้มโนทัศน์เรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” (Causal – Historical Theory) ในการอธิบายการทำงานของ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” (Putnam 1996 : 29)

สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ

พัทน์มใช้มโนทัศน์เรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” ใน ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ ของโซล คริปคิ เพื่อการอธิบายการทำงานของ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ทฤษฎีดังกล่าวของคริปคิคืออธิบายความหมายของชื่อเฉพาะ เป็นสิ่งที่คำบ่งถึง ที่ได้จากการใช้ชื่ออย่างมีสาเหตุที่มาของชื่อ (Kripke 1972) พัทน์มได้นำแนวคิดของทฤษฎีดังกล่าวมาขยายใช้กับคำเรียกประเภทธรรมชาติ มโนทัศน์เรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” มีลักษณะดังนี้

คนในชุมชนที่ใช้ภาษาร่วมกันสามารถรู้จักการใช้คำจากคนในชุมชน เริ่มจากเหตุการณ์การแนะนำคำ จากนั้นคนที่อยู่ในเหตุการณ์จะส่งต่อการใช้ต่อไปยังคนอื่น ๆ ในชุมชน คนจะเรียนรู้การใช้คำจากคนก่อนหน้านั้นและส่งต่อไปเป็นเหมือนสายโซ่การใช้คำ คนที่อยู่ในสายโซ่นี้จะใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อเกิดความสับสนก็สามารถสับย้อนกลับไปหาที่มาของคำนั้น โดยสามารถย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์การแนะนำคำ

“การแบ่งงานกันทำทางภาษา” คือ การที่ชุมชนที่ใช้ภาษานั้นแบ่งออกเป็นกลุ่มงานต่างๆ ซึ่งรู้ความหมายต่างกัน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญคือกลุ่มคนที่รู้ความหมายได้ดีกว่าคนกลุ่มอื่น เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญรู้วิธีการตรวจสอบเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำ จึงรู้ว่าสิ่งใดคือเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำ คนในกลุ่มงานอื่นๆ นั้นก็สามารถปรึกษาผู้เชี่ยวชาญได้เมื่อเกิดความสับสนเกี่ยวกับเอ็กเทนชันของคำ เอ็กเทนชันของคำคือโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติ ผู้พูดทั่วไปจะรู้จักคำแต่ไม่สามารถใช้มโนทัศน์ที่ตนมีระบุเอ็กเทนชันของคำได้ แต่เมื่อผู้พูดอยู่ใน “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ผู้พูดจะสามารถระบุเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ โดยการเรียนรู้จากสายโซ่การส่งต่อการใช้คำ ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่นี้สามารถใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับคนในชุมชนเมื่อเกิดความสับสนเขาสามารถสับย้อนกลับไปหาที่มาของคำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การใช้คำจึงใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงได้ ภาษาจึงสามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” แสดงให้เห็นว่า การกำหนดเอ็กเทนชันส่วนหนึ่ง กำหนดโดยการใช้คำของคนในสังคม ซึ่งก็คือ ผู้พูดคนเดียวไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันของคำได้ ผู้พูดต้องพึ่งพาคนในสังคม จึงจะสามารถใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ แต่การกำหนดเอ็กเทนชันในอีกส่วนหนึ่งคือ ผู้พูดสามารถกำหนดเอ็กเทนชันได้ด้วยตนเอง ได้แก่ กรณีที่ผู้พูดกำหนดการใช้คำของตนเอง ผู้พูดตั้งใจอยากใช้คำใดคำหนึ่ง บ่งถึงสิ่งหนึ่ง และเชื่อมโยงกับความเข้าใจบางประการให้กับคำดังกล่าว ซึ่งการใช้คำในลักษณะนี้เป็นการใช้คำกึ่งส่วนตัว (คนอื่นสามารถเรียนรู้การใช้คำที่เรากำหนดได้ แต่ไม่ได้เป็นการใช้คำที่ได้รับการยอมรับในสังคม) ในกรณีนี้ผู้พูดจะเป็นผู้เชี่ยวชาญใน

การใช้คำ ผู้พูดจึงสามารถกำหนดเอ็กเทนชันด้วยตนเอง พัทน์มอธิบายว่า การกำหนดเอ็กเทนชันโดยสังคม ถือเป็น “การใช้ภาษาเชิงสังคม” (Sociolinguistics) ขณะที่ การใช้คำกึ่งส่วนตัว ถือเป็น “ความสามารถในการใช้คำระดับปัจเจก” (Individual competence) “ความสามารถในการใช้คำระดับปัจเจก” ผู้เขียนจะอธิบายอีกครั้งในหัวข้อ 3.)

2.) มโนทัศน์ตัวชี้แข็งและคำบ่งชี้

จากตัวอย่างโลกแฝดแสดงให้เห็นว่า ถ้ามโนทัศน์ (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ของคำกำหนดเอ็กเทนชันแล้ว คำจะบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่เอ็กเทนชันของคำนั้น พัทน์มเห็นว่าคำเรียกประเภทธรรมชาติเป็นตัวชี้แข็งและมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เพราะตัวชี้แข็งสามารถบ่งถึงสิ่งที่เป็นเอ็กเทนชันของคำนั้นได้เสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ และคำบ่งชี้ คือการใช้คำที่ต้องขึ้นอยู่กับบริบทของการใช้คำนั้น

ตัวชี้แข็ง (Rigid designator) เป็น มโนทัศน์ของ คริปเค (Kripke 1972) ที่พัทน์มนำมาขยายใช้กับคำเรียกประเภทธรรมชาติ โดยเสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติเป็นตัวชี้แข็ง ตัวชี้แข็งหมายถึง การที่คำสามารถระบุถึงสิ่งรองรับคำนั้น ในทุกโลกที่เป็นไปได้ กล่าวคือ ถ้าเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ‘A’ คือโครงสร้างภายใน H แล้ว คำ ‘A’ จะต้องบ่งถึง H ในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มี H อยู่ ดังนั้น เอ็กเทนชันของ “น้ำ” คือ H₂O คำว่า “น้ำ” จะต้องบ่งถึง H₂O เสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มี H₂O อยู่

คำอธิบายเรื่องตัวชี้แข็งดังกล่าว คือกรณีที่มีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์แล้วว่า น้ำ เป็นสิ่งที่มีองค์ประกอบทางเคมีที่ H₂O และมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการตรวจสอบสิ่งที่เป็นน้ำ ขณะเดียวกันผู้เชี่ยวชาญก็เป็นผู้ที่นิยามความหมายของคำว่า “น้ำ”

อย่างเป็นทางการว่า คำว่า “น้ำ” หมายถึง H₂O ผู้พูดทั่วไปสามารถใช้คำว่า “น้ำ” บ่งถึงเดียวกันได้ จากการใช้คำตามสายโซ่การใช้ของคนในชุมชนและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เมื่อเกิดความสงสัย แต่ในกรณีที่ยังไม่มีการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์เช่นก่อนปี ค.ศ. 1750 เป็นปีที่ยังไม่มี การค้นพบโครงสร้างทางเคมีของน้ำเป็น H₂O ความหมายของ “น้ำ” จะนิยามโดยการแนะนำคำตัวอย่างเช่น นิยามโดยการชี้เป็นตัวอย่าง (Ostensive definition) โดยชี้ไปที่แก้วที่มีน้ำบรรจุอยู่แล้วพูดว่า “นี่คือน้ำ” และคำว่า “น้ำ” เป็นตัวชี้แข็งจะมีลักษณะดังนี้

“สิ่งใดก็ตาม (ในโลกที่เป็นไปได้) จะเป็นน้ำ ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมีความสัมพันธ์ที่เหมือนกับ สิ่งนี้ที่เป็นตัวอย่างในเหตุการณ์การแนะนำนี้” (Putnam 1975 : 17)

หรือสามารถเขียนในรูปแบบสัญลักษณ์ดังนี้

(สำหรับทุกโลกที่เป็นไปได้ W) (สำหรับทุก x ใน W) (x เป็น น้ำ = x มีความสัมพันธ์ที่เหมือนกับสิ่งนี้ในโลกจริง)⁶ (Putnam 1996 : 16)

ถึงแม้ว่ายังไม่มีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับน้ำ สิ่งที่เราเรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝด ก็ไม่ใช่ น้ำ เนื่องจาก สิ่งที่เราเรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดมีโครงสร้างภายในที่ไม่เหมือนกับสิ่งที่ใช้ในการนิยามคำว่า “น้ำ” ในโลกจริง ถึงแม้ว่าลักษณะภายนอกนั้นจะเหมือนกับน้ำในโลกจริงก็ตาม สำหรับแนวทางที่คำสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้คือ การใช้คำแบบสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ ซึ่งจะอธิบายอีกครั้งในตอนสรุปของส่วนที่สองนี้

คำบ่งชี้ (Indexical word, Token reflective) ได้แก่ “ฉัน” “ตอนนี้” “ตรงนี้” คำประเภทนี้เป็นคำที่ชี้ไปที่วัตถุโดยตรง ความหมายของคำประเภทนี้คือ สิ่งที่กำลังชี้ไปถึง เอ็กเทนชันของคำประเภทนี้ขึ้นอยู่กับบริบท (context) ที่คำนั้นชี้ไปถึง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำประเภทนี้ ยกตัวอย่าง มโนทัศน์ของ

⁶(For every world W) (For every x in W) (x is water \equiv x bear sameL to the entity referred to as ‘this’ in the actual world) ‘sameL’ คือ ‘ the relation same liquid to’ หรือ ‘ the relation sameL to’

คำว่า “ฉันทัน” คือ คำที่ใช้แทนบุรุษที่หนึ่ง แต่มีโน้ตศันต์ ดังกล่าวมีโน้ตศันต์เดียว สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันของ คำที่ต่างกัน เมื่อเปลี่ยนบริบทการใช้คำ เอ็กเทนชันของ คำประเภทนี้จึงขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ โน้ตศันต์ของคำ

พัทน์มยกตัวอย่างเช่น กรณีโลกแฝด เราในโลก จริงกำลังคิดว่า “ฉันทันปวดหัว” ขณะเดียวกัน แผลดเราใน โลกแฝดกำลังคิดว่า “ฉันทันปวดหัว” เอ็กเทนชันของคำว่า “ฉันทัน” ในความคิดของแผลดเราคือ แผลดเราในโลกแฝด ขณะที่เอ็กเทนชันของ “ฉันทัน” ในความคิดของเราคือตัวเรา เองในโลกจริง แต่มีโน้ตศันต์ (เนื้อหาในสภาวะจิต) ของ เราและแผลดเรานั้นเหมือนกัน ดังนั้น คำว่า “ฉันทัน” จึงมี มโน้ตศันต์ที่เหมือนกันแต่บ่งถึงเอ็กเทนชันของคำต่างกัน (Putnam 1996 : 18)

พัทน์มเสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติมี ลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภท ธรรมชาติจึงขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ ตัวอย่าง คำว่า “น้ำ” มีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เอ็กเทนชันของ “น้ำ” จึงขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ กล่าวคือ คำว่า “น้ำ” คือ สิ่งที่มีความ สัมพันธ์แบบบ่งชี้โดยตรงกับสิ่งนี้ (H_2O) ที่เรียกว่า “น้ำ” ในที่แห่งนี้เป็นโลกจริง (Putnam 1996 : 19)

เมื่อคำเรียกประเภทธรรมชาติมีลักษณะเป็น คำบ่งชี้ เอ็กเทนชันของคำจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ อื่นเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติจึงไม่สามารถ กำหนดเอ็กเทนชันของคำได้ (Putnam 1996 : 18 - 19) บริบทที่ใช้คำตามความหมายของพัทน์ม นั้น หมายถึง การใช้คำของคนในสังคม (การแบ่งงานกันทำ ทางภาษา) และรวมถึงบริบททางสิ่งแวดล้อมทาง กายภาพซึ่งได้แก่ ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งใน สิ่งแวดล้อมของชุมชนที่ใช้ภาษานั้นด้วย คำเรียก ประเภทธรรมชาติเป็นคำบ่งชี้ที่เอ็กเทนชันของคำขึ้นอยู่กับ การใช้คำของคนในสังคมและสิ่งแวดล้อมทาง กายภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ “การแบ่งงานกันทำทาง ภาษา” ที่อธิบายการกำหนดเอ็กเทนชันของคำโดย สังคม ที่มีกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่สามารถตรวจสอบธรรมชาติ ที่แท้จริงของสิ่งตามสิ่งแวดล้อมของชุมชนนั้นๆ

พัทน์มได้เสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติ เป็นตัวชี้แจงและคำบ่งชี้ โดยตัวชี้แจงหมายถึง คำ

สามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ กล่าวคือ การที่คำสามารถระบุถึงสิ่งรองรับคำนั้นในทุกโลกที่เป็นไปได้ ในแนวทางที่ว่าถ้าเอ็กเทนชันของคำเรียก ประเภทธรรมชาติ ‘A’ คือโครงสร้างภายใน H แล้ว คำ ‘A’ จะต้องบ่งถึง H ในทุกโลกที่เป็นไปได้ ที่มี H อยู่ ดังนั้น เอ็กเทนชันของ “น้ำ” คือ H_2O คำว่า “น้ำ” จะต้องบ่งถึง H_2O เสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มี H_2O อยู่ และแนวทาง ที่คำสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้คือ การใช้คำตามสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ โดยเริ่มจาก เหตุการณ์การแนะนำคำ ตัวอย่างเช่น นักวิทยาศาสตร์ใน โลกจริงได้แนะนำคำว่า “น้ำ” โดยชี้ไปที่แก้วที่บรรจุ ของเหลวแล้วอธิบายว่า “นี่คือน้ำ” ซึ่งมีโครงสร้างเคมีเป็น H_2O จากนั้นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จะส่งต่อการใช้คำไปยัง คนอื่นในสังคม การส่งต่อการใช้คำจะเป็นเหมือนสายโซ่ การใช้คำจนกระทั่งกระจายไปทั่วชุมชน และคนในชุมชน สามารถเรียนรู้การใช้คำจากสายโซ่การใช้คำดังกล่าว ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การใช้คำนี้ตั้งใจจะใช้คำบ่งถึงสิ่ง เดียวกันกับสาเหตุแรกเริ่มของการใช้คำคือใช้คำว่า “น้ำ” บ่งถึง H_2O ตามสายโซ่การใช้คำ คำว่า “น้ำ” จึงบ่งถึง H_2O เสมอและไม่สามารถบ่งถึงสิ่งอื่นได้ (XYZ) เมื่อเกิดความ สงสัยก็สามารถสืบย้อนกลับไปหาที่มาของการใช้คำ หรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ คำจึงสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกัน ในทุกโลกที่เป็นไปได้ และคำเรียกประเภทธรรมชาติมี ลักษณะเป็นคำบ่งชี้ หมายถึง เอ็กเทนชันของคำเรียก ประเภทธรรมชาติจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำและไม่ขึ้น กับมีโน้ตศันต์ของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ซึ่ง “บริบท ที่ใช้คำ” หมายถึง การใช้คำของชุมชนและสิ่งแวดล้อม ทางธรรมชาติของชุมชน กล่าวคือ การใช้คำว่า “น้ำ” ใน โลกจริง หมายถึง สิ่งที่มีโครงสร้างที่เหมือนกับของเหลว นี้ (H_2O) ที่เรียกว่า “น้ำ” ในที่แห่งนี้เป็นโลกจริง ขณะที่ การใช้คำว่า “น้ำ” ในโลกแฝด หมายถึง ของเหลว XYZ ไม่ใช่ น้ำ เหมือนที่ชาวโลกจริงใช้

3.) มโน้ตศันต์ความหมายทั่วไป

จากหัวข้อที่ 1) ได้อธิบายถึง “ความสามารถใน การใช้ภาษาของปัจเจก” คือ ผู้พูดกำหนดการใช้คำด้วย ตนเอง ในลักษณะกึ่งส่วนตัว การใช้คำในลักษณะ ดังกล่าวทำให้ผู้พูดสามารถเป็นผู้กำหนดเอ็กเทนชัน ของคำด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่นในสังคม

แต่พหุพจน์ยังได้อธิบายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาของปัจเจกอีกประเภทคือ ความสามารถในการเรียนรู้การใช้คำ ซึ่งอย่างน้อยที่สุด ปัจเจกต้องเรียนรู้การใช้คำเพื่อสามารถนำคำไปใช้เพื่อการสนทนา พหุพจน์อธิบายว่า ผู้พูดที่รู้จักการใช้คำจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับคำนั้น ซึ่งความเข้าใจดังกล่าว พหุพจน์เรียกว่า “ความหมายทั่วไป” (Putnam 1996 : 29 – 31)

ความหมายทั่วไปคือ ความเข้าใจร่วมกัน (Conventional idea) เกี่ยวกับคำ เป็นความหมายอย่างกว้างๆ และไม่ใช้ความหมายที่ถูกต้องแม่นยำ เช่น เป็นความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะภายนอกทั่วไปของสิ่ง x พฤติกรรมทั่วไปของสิ่ง x เป็นต้น ยกตัวอย่างคำว่า “เสือโคร่ง” (Tiger) ความหมายทั่วไปที่เชื่อมโยงกับ “เสือโคร่ง” คือ สัตว์มีลำตัวสีเหลือง มีลายทางดำ ซึ่ง “ลำตัวสีเหลือง ลายทางดำ” ไม่ใช่คุณสมบัติที่สำคัญของการเป็นเสือโคร่ง เมื่อเราพบเสือโคร่งผิวดกเป็นเสือโคร่งขาว ไม่มีลายดำ (Albino tiger) เราก็ไม่ถือว่าสิ่งนั้นไม่ใช่เสือโคร่ง หรือในกรณีคำว่า “ทอง” ความหมายทั่วไปของ “ทอง” คือ วัตถุมีค่าและมีสีเหลือง แม้เมื่อตรวจสอบถึงโครงสร้างทางเคมีของทองบริสุทธิ์จะมีสีขาว แต่ใน

ชุมชนที่ใช้ภาษานั้นต่างก็เข้าใจ “ทอง” คือวัตถุที่มีค่าและมีสีเหลือง ความหมายทั่วไป ยังแสดงให้เห็นว่าความหมายคำไม่จำเป็นต้องเป็นความจริงทางตรรกะ (Putnam 1996 : 29 – 31)

พหุพจน์อธิบายว่าความหมายทั่วไปถือเป็นข้อบังคับสำหรับการสื่อสารในสังคม ผู้พูดในชุมชนที่สามารถใช้คำเพื่อการสื่อสารได้นั้น อย่างน้อยที่สุดต้องรู้ความหมายทั่วไป ตัวอย่างเช่น ผู้พูดที่รู้จักคำว่า “เสือโคร่ง” ต้องรู้ว่า เสือเป็นสัตว์มีลำตัวสีเหลือง มีลายทางดำ และอย่างน้อยที่สุดผู้พูดต้องสามารถแยกแยะเสือโคร่งออกจากเสือดาว (Leopard)⁷ ได้ (เสือดาวมีลายจุดดำ) แต่ไม่จำเป็นต้องสามารถแยกแยะต้นเอล์มออกจากต้นบีช (Putnam 1996 : 30 - 33)

พหุพจน์ เสนอให้ “ความหมาย” มีลักษณะเป็นรูปแบบคำบรรยาย (The Normal form description) ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ (1) ตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์ (Syntactic markers) (2) ตัวบ่งชี้ทางอรรถศาสตร์ (Semantic markers) (3) ความหมายทั่วไป (Stereotype) และ (4) เอ็กเทนชัน (Extension) รูปแบบคำบรรยายนี้จะเป็นสิ่งที่อธิบายความหมายของคำ เช่น คำว่า “น้ำ” จะมีรูปแบบคำบรรยายความหมายดังนี้

ตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์	ตัวบ่งชี้ทางอรรถศาสตร์	ความหมายทั่วไป	เอ็กเทนชัน
سامานยนาม	คำเรียกประเภทธรรมชาติ	ไว้สี ไว้กลิ่น	H ₂ O
คำรูปธรรม	เป็นของเหลว	ดับกระหาย	

⁷ เสือดาว (Leopard) เป็นสัตว์ตระกูลแมว (Felidae) จัดอยู่ในกลุ่มแมวยักษ์ (Big cat) เหมือนกับเสือโคร่ง โดยแมวยักษ์มี 4 ชนิด ได้แก่ เสือโคร่ง (tiger) สิงโต (Lion) เสือดาว และเสือจากรัวร์ (Jaguar) เสือดาวมีลักษณะลำตัวสีเหลือง มีลายจุดสีดำที่ทึบ ขนาดตัวเสือดาวเล็กที่สุดในแมวยักษ์ ขณะที่เสือจากรัวร์จะมีลักษณะที่คล้ายกับเสือดาวมากเพราะมีลำตัวสีเหลืองกับลายจุดดำ แต่เสือจากรัวร์จะมีขนาดหัวที่ใหญ่กว่าเสือดาวและมีลายจุดสีดำเป็นรูปวงแหวนที่ดวงใหญ่กว่าเสือดาว ตามแนวคิดของพหุพจน์จะถือว่า ลักษณะมีลำตัวสีเหลือง มีลายจุดสีดำของเสือดาว เป็นความหมายทั่วไปของคำว่า “เสือดาว” สำหรับความหมายทั่วไปของ “เสือดาว” นี้เป็นความหมายเบื้องต้นที่จะทำให้ผู้พูดสามารถแยกแยะเสือดาวออกจากเสือโคร่งได้ และรู้ว่าคำว่า “เสือดาว” และ “เสือโคร่ง” มีความหมายต่างกันและบ่งถึงสิ่งที่ต่างกัน แต่มีโน้ตสั้นเรื่องความหมายทั่วไปไม่ได้เรียกร้องให้ผู้พูดทั่วไปต้องสามารถแยกแยะเสือดาวออกจากเสือจากรัวร์ ความหมายทั่วไปของ “เสือจากรัวร์” คือ มีลำตัวสีเหลือง มีลายจุดสีดำเป็นรูปวงแหวนที่ใหญ่กว่าเสือดาวและมีขนาดหัวที่ใหญ่กว่าเสือดาว ซึ่งความหมายทั่วไปของ “เสือจากรัวร์” และ “เสือดาว” ทำให้ผู้พูดรู้เพียงว่าคำว่า “เสือจากรัวร์” มีความหมายต่างจาก “เสือดาว” และทั้งสองคำนี้บ่งถึงสิ่งที่ต่างกัน เมื่อเกิดความสับสนผู้พูดสามารถปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ระดับลึกในการแยกแยะเสือจากรัวร์กับเสือดาว สำหรับการใช้ภาษาไทยของคนส่วนใหญ่ทุกๆ ไปมักจะเรียกแมวยักษ์ว่า “เสือ” นำหน้าแล้วตามด้วยชนิดของแมวยักษ์นั้นๆ ยกเว้น “สิงโต”

รูปแบบคำบรรยาย ดังกล่าวมาจากการตกลงร่วมกัน (Convention) ของชุมชนที่ใช้ภาษา ความสามารถในเรียนรู้ของปัจเจกจะรู้ได้เพียง องค์ประกอบที่ (1) ถึง (3) เท่านั้น ปัจเจกไม่มีความสามารถที่จะรู้องค์ประกอบที่ (4) ซึ่งองค์ประกอบนี้จะเป็นหน้าที่ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ รูปแบบคำบรรยายดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้คำว่า “น้ำ” ไม่ใช่เป็นเพียงการรู้คำบรรยายต่างๆ ที่เกี่ยวกับคำว่า “น้ำ” เท่านั้น แต่การใช้คำว่า “น้ำ” นั้น จะบ่งถึงข้อเท็จจริงของน้ำ ซึ่งก็คือ H_2O พัทน์มยอมรับสมมติฐานข้อที่ (2) ได้แก่ ความหมาย กำหนด เอ็กเทนชัน ซึ่ง ความหมาย ในที่นี้หมายถึง รูปแบบคำบรรยายดังกล่าว ไม่ใช่ ความหมายในแง่ อินเทนชัน ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ (Putnam 1996 : 48 - 49)

โดยสรุปแล้ว พัทน์มเสนอให้ ความหมาย กำหนด จากสังคม (การแบ่งงานกันทำทางภาษา) และธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง ทฤษฎีความหมายของพัทน์มจึงมีลักษณะเป็น “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก” ซึ่ง “ภายนอก” หมายถึง สังคมและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง

พัทน์มเสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติเป็น ตัวชี้แข็ง และคำบ่งชี้ ตัวชี้แข็ง ได้แก่ คำสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันเสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่ กล่าวคือ ถ้าเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ‘A’ คือโครงสร้างภายใน H แล้ว คำ ‘A’ จะต้องบ่งถึง H ในทุกโลกที่เป็นไปได้ ที่มี H อยู่ และคำเรียกประเภทธรรมชาติจะมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ กล่าวคือ เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ และไม่ขึ้นกับมโนทัศน์ของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ซึ่ง “บริบทที่ใช้คำ” หมายถึง การใช้คำของชุมชนและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของชุมชน ตัวอย่างเช่น การใช้คำว่า “น้ำ” ในโลกจริง หมายถึง สิ่งที่มีโครงสร้างที่เหมือนกับของเหลวนี้ (H_2O) ที่เรียกว่า “น้ำ” ในที่แห่งนี้ในโลกจริง หรือ คำว่า “ทอง” คือ สิ่งที่มีโครงสร้างภายในที่เหมือนกับแร่นี้ (Au) ที่เรียกว่า “ทอง” ในที่นี้ในโลกจริง ขณะที่การใช้คำว่า “น้ำ” ในโลกแฝด หมายถึง ของเหลว XYZ ไม่ใช่ น้ำ เหมือนที่ชาวโลกจริงใช้

“ความหมาย” ตามแนวคิดของพัทน์มคือ “รูปแบบคำบรรยาย” ที่ได้จากการตกลงร่วมกันของคนใน

สังคม รูปแบบคำบรรยายนี้ เป็นสิ่งที่นำมาอธิบายความหมายคำ ซึ่งผู้พูดสามารถเรียนรู้รูปแบบคำบรรยายดังกล่าวจากคนในสังคม

4. ประเมินและสรุป

ในหัวข้อนี้ผู้เขียนจะประเมินแนวคิดของพัทน์ม เรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ซึ่งมีทั้งหมดสองประการ สุดท้ายจะเป็นการสรุปเนื้อหา

1.) ประเมินทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม

การเสนอแนวคิดของพัทน์ม มีพื้นฐานความคิดจากแบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะได้แก่ สภาวะจิตลักษณะแคบ และสภาวะจิตลักษณะกว้าง พัทน์มโต้แย้งทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน โดยเฉพาะทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ จากการอธิบายว่า ทัศนะดังกล่าววางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ และพัทน์มเสนอการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะกว้างเป็นพื้นฐานในการเสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ซึ่งผู้เขียนได้ประเมินแนวคิดดังกล่าวของพัทน์มซึ่งแบ่งเป็นสองประการดังนี้

ประการแรก ผู้เขียนเห็นว่า แนวคิดของพัทน์ม มีข้อบกพร่องที่สำคัญประการหนึ่ง คือการอธิบายข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายใน ซึ่งข้อบกพร่องนี้เห็นได้ชัดจากข้อวิจารณ์ของแม็คดาวล์ในบทความชื่อ “Putnam on Mind and Meaning” (McDowell 1996) แม็คดาวล์เห็นว่า พื้นฐานแนวคิดของพัทน์มนั้นมีที่มาจากที่พัทน์มแบ่งการเข้าใจสภาวะจิตเป็นสองประเภท คือ สภาวะจิตลักษณะแคบและสภาวะจิตลักษณะกว้าง การที่พัทน์มแบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะดังกล่าว เนื่องจากพัทน์มมีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตว่า “สภาวะจิตเป็นสิ่งที่อยู่ในหัว” จึงทำให้พัทน์ม นำไปอธิบายสภาวะจิตลักษณะแคบ และอธิบายต่อไปว่าสภาวะจิตดังกล่าวทำให้ความหมายมีที่มาจากสภาวะจิตของปัจเจกเพียงอย่างเดียว ความหมายจึงไม่สามารถเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมภายนอก ทั้งสิ่งแวดล้อมทางสังคมและทางกายภาพ พัทน์มจึงปฏิเสธสภาวะจิตลักษณะแคบ และให้ความสำคัญกับสภาวะจิต

ลักษณะกว้างที่ทำให้ความหมายมีที่จากการใช้คำของ
คนในชุมชนและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ การให้ความสำคัญ
สำคัญกับสิ่งที่อยู่ในโลกภายนอกทั้งทางธรรมชาติและ
สังคม ทำให้พหุวัฒนธรรมมองข้าม ความสำคัญของจิต

แม็คดอว์ลเห็นว่ สาเหตุที่ทำให้แนวคิดของ
พหุวัฒนธรรมให้ความสำคัญของจิต สืบเนื่องมาจาก การที่
พหุวัฒนธรรมมีพื้นฐานการเข้าใจว่า จิตดำรงอยู่ในหัว และนำไป
สู่แบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะดังกล่าว และอธิบาย
ว่าสภาวะจิตลักษณะแคบเป็นสภาวะจิตที่ไม่สามารถ
เชื่อมโยงกับโลกภายนอก แม็คดอว์ลเห็นว่พหุวัฒนธรรมไม่
ควรแบ่งสภาวะจิตตั้งแต่ต้น เพราะการจะเข้าใจสภาวะ
จิตได้นั้น ไม่สามารถแยกออกจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว
เรา การดำรงอยู่อย่างมีจิต (Mental life) ของประชาชน
เป็นแง่มุมของชีวิตของเรา (An Aspect of our lives)
จิตนั้นดำรงอยู่ในที่ที่เราใช้ชีวิตอยู่ จิตจึงเป็นหนึ่งเดียว
กับชีวิตของเราและเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว
เรา⁸ (McDowell 1996 : 309)

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเห็นด้วยกับข้อวิจารณ์ของ
แม็คดอว์ล ที่วิจารณ์ว่พหุวัฒนธรรมให้ความสำคัญกับการแบ่ง

สภาวะจิตเป็นสองลักษณะ และไปให้ความสำคัญกับ
สภาวะจิตลักษณะกว้างและการอธิบายว่ความหมายมี
ที่มาจากโลกภายนอก และซึ่งทำให้ผู้เขียนเห็นว่พหุวัฒนธรรม
ทั้งความสำคัญของสภาวะที่อยู่ภายในของมนุษย์ เช่น
ความเหงา ความว้าเหว เช่น “ฉันไม่อยากว้าเหว” “ฉันไม่
อยากเหงา” ข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในดังกล่าว
เป็นข้อความที่บ่งถึงสิ่งที่อยู่ภายในของมนุษย์ ซึ่งไม่ได้
บ่งถึงสิ่งแวดล้อมภายนอก ถ้าพหุวัฒนธรรมให้ความสำคัญกับ
การอธิบายว่ความหมายมีที่มาจากโลกภายนอก แนว
คิดของพหุวัฒนธรรมจะไม่สามารถอธิบายความหมายของ
ข้อความที่แสดงถึงสภาวะที่อยู่ภายใน ซึ่งข้อความที่
แสดงถึงสภาวะภายในคือ การที่มนุษย์ใช้ภาษาถ่ายทอด
ความรู้สึกภายในของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เมื่อแนวคิดของ
พหุวัฒนธรรมไม่สามารถอธิบายข้อความที่แสดงสภาวะภายใน
ได้ จึงเท่ากับว่แนวคิดของพหุวัฒนธรรมไม่สามารถอธิบาย
ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์
ทฤษฎีความหมายของพหุวัฒนธรรมจึงยังไม่สามารถอธิบาย
ความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์และโลกได้อย่าง
สมบูรณ์ ซึ่งในการเสนอทฤษฎีความหมายควร

⁸ อย่างไรก็ตามในบทความชิ้นนี้ (McDowell 1992) แม็คดอว์ลไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับจิตอย่างชัดเจน แต่ผู้เขียนเห็นว่เราสามารถ
เข้าใจจิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลได้ โดยใช้แนวคิดเรื่องอรรถศาสตร์ของเฟรเก้ อรรถศาสตร์ตามแนวคิดของเฟรเก้คือ รูปแบบการแสดงตัว
ของวัตถุที่แสดงต่อการรับรู้ของผู้พูด และอรรถศาสตร์มีลักษณะเป็นภาววิสัยที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้อรรถศาสตร์ร่วมกันได้ เราและผู้อื่นจึง
สามารถถ่ายทอดความคิดให้แก่กันและกันได้ อรรถศาสตร์จึงมีลักษณะเป็นสาธารณะ และการอธิบายเกี่ยวกับจิตดังกล่าวของแม็คดอว์ลที่อธิบาย
ว่ จิตจึงเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตของเราและเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา แสดงให้เห็นว่ จิตไม่แยกออกการรับรู้โลก จึงทำให้
เข้าใจได้ว่า จิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลคือ “การรับรู้และการเข้าใจโลก” การที่ผู้เขียนอธิบายว่ จิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ล มีลักษณะ
ทั้ง “การรับรู้” และ “การเข้าใจ” เนื่องจากว่ แม็คดอว์ลได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติพื้นฐานของจิตในอีกแง่หนึ่งคือ ความสามารถทางสติ
ปัญญาของจิต (an act of the intellect of mind) ซึ่งได้แก่ ความสามารถในการควบคุม (command) ความหมายของคำ (McDowell,
1992: 305) ซึ่งผู้เขียนใช้คำว่า “เข้าใจ” แทน “ความสามารถทางสติปัญญาของจิต” เมื่อจิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลคือ การรับรู้และ
การเข้าใจโลก เนื้อหาของจิตจึงเป็นสิ่งที่เรารับรู้จากโลก ขณะที่แม็คดอว์ลปฏิเสธการเข้าใจจิตในลักษณะที่ว่ จิตคือสิ่งที่ดำรงอยู่ในหัว
เนื้อหาของสภาวะจิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลจึงไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในหัว ในลักษณะที่ผู้อื่นไม่สามารถรู้ถึงเนื้อหาในสภาวะจิตของเรา เนื้อหา
ของจิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลจึงหมายถึง อรรถศาสตร์ ที่มีลักษณะเป็นสิ่งสาธารณะที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกัน แต่คำว่า “สาธารณะ”
ในที่นี้ ก็ไม่ได้มีความหมายที่ตรงข้ามหรือแยกขาดออกจาก “ส่วนตัว” แต่หมายถึงการที่เรากับผู้อื่นสามารถรับรู้ความหมายได้โดยตรง
โดยสรุปแล้ว เราสามารถเข้าใจได้ว่า จิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลคือ การรับรู้และการเข้าใจโลกผ่านอรรถศาสตร์ ผู้เขียนเห็นว่ ประเด็นนี้
เป็นประเด็นที่ควรจะไปศึกษาต่อไปคือ เมื่อเข้าใจจิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลดังกล่าวแล้ว ความหมายตามแนวคิดของแม็คดอว์ล
จะมีลักษณะเป็นอย่างไร และความสำคัญของจิตตามแนวคิดของแม็คดอว์ลนั้นเป็นอย่างไร และแนวคิดของแม็คดอว์ลจะสามารถอธิบาย
ควบคุมถึงความสำคัญของจิตได้อย่างไร

อธิบายครอบคลุมถึงการทำงานของภาษาที่มีความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอก

ประการที่สอง ข้อถกเถียงในปรัชญาวิทยาศาสตร์เรื่อง *สัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* (Scientific realism) และ *ปฏิสัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* (Scientific anti-realism) ซึ่ง *สัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* คือกลุ่มที่ถือว่า ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่อธิบายถึงสิ่งที่มองไม่เห็น เช่น อะตอม อิเล็กตรอน รหัสพันธุกรรม โครงสร้างทางเคมี ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงตามที่ทฤษฎีบอกเล่า โดยอ้างจากความสำเร็จเชิงประจักษ์ของวิทยาการทางวิทยาศาสตร์ ที่ได้นำทฤษฎีเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างประสบความสำเร็จ ขณะที่ *ปฏิสัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* คือ กลุ่มที่ถือว่า ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่อธิบายสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ได้เป็นความจริง ทฤษฎีเหล่านี้เป็นเพียงสมมติฐานที่ใช้เป็นเครื่องมือในการพยากรณ์ปรากฏการณ์ต่างๆ ไม่ถือเป็นความจริง (โอคาซา 2549 : 73 - 84)

ผู้เขียนเห็นว่า แนวคิดของเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม นั้น วางอยู่บนแนวคิดเรื่อง *สัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* เนื่องจากพัทน์มเสนอให้เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติคือ โครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติ เช่น โครงทางเคมีของน้ำ H_2O เป็นต้น จึงเท่ากับว่า พัทน์มยอมรับว่าโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติมีอยู่จริง แต่เมื่อแนวคิด *สัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* ถูกโต้แย้งโดยกลุ่ม *ปฏิสัจนิยมทางวิทยาศาสตร์* ย่อมเท่ากับว่า ทฤษฎีความหมายของพัทน์ม ถูกโต้แย้งจากกลุ่ม *ปฏิสัจนิยม* ด้วย กล่าวคือ เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติเป็นเพียงสิ่งสมมติที่ไม่มีอยู่จริง อาจจะทำให้ข้อเสนอมของพัทน์ม เรื่อง เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติไม่น่าเชื่อถือ

2.) สรุป

พัทน์มเห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะแคบ คือ เรารู้เฉพาะสภาวะจิตของเราเท่านั้น เราไม่รู้สภาวะจิตของผู้อื่น จึงทำให้การรู้ความหมายระดับอินเทนชัน (อรรถสาร) เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ และอินเทนชัน กำหนดเอ็กเทนชัน ความหมายระดับเอ็กเทนชัน จึงขึ้นอยู่กับอินเทนชัน

สภาวะจิตลักษณะแคบจึงกำหนดความหมาย ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้จึงมีลักษณะเป็น เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่ง “ภายใน” หมายถึง สภาวะจิตลักษณะแคบ

พัทน์มได้เสนอให้เข้าใจสภาวะจิตในลักษณะกว้าง ซึ่งสภาวะจิตลักษณะนี้เป็นสภาวะจิตที่เชื่อมโยงกับโลกภายนอกสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราได้ ผู้พูดสามารถรู้ความหมายคำจากคนอื่น โดยการสังเกตและเรียนรู้การใช้คำจากคนในสังคมและสามารถใช้คำบ่งถึงสิ่งในโลกภายนอก

พัทน์มโต้แย้ง ทศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน โดยการเสนอตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝดที่แสดงให้เห็นว่า อินเทนชัน (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชัน เอ็กเทนชันจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับอินเทนชัน สภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย และตัวอย่างแย้งดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ จะไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก กล่าวคือ ถ้าอธิบายอินเทนชัน เป็นเนื้อหาที่ได้จากสภาวะจิตลักษณะแคบแล้ว คำว่า “น้ำ” จะบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ซึ่งไม่ใช่ H_2O ภาษาจึงไม่สามารถบ่งถึงโลกได้อย่างแท้จริง

พัทน์มเสนอทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกซึ่งสิ่งที่กำหนดความหมายคือ การใช้คำของคนในสังคมหรือการแบ่งงานกันทำทางภาษา และสิ่งในธรรมชาติ (โครงสร้างภายในของสิ่งในธรรมชาติ) นอกจากนี้ พัทน์มยังเสนอให้คำจะมีลักษณะเป็นตัวชี้แข็งและเป็นคำบ่งชี้ กล่าวคือ คำจะสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่ และเอ็กเทนชันของคำจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ เช่น คำว่า “น้ำ” ที่เราใช้หมายถึงสิ่งที่มีโครงสร้างภายในเหมือนกับน้ำ (H_2O) ที่นี้ในโลกจริง การแบ่งงานกันทำทางภาษาคือ การใช้คำเป็นแบบสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ ได้แก่ ผู้พูดสามารถการเรียนรู้การใช้จากคนในสังคมที่ประกอบด้วยผู้พูดทั่วไปและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เมื่อเกิดความสงสัยก็สามารถสืบย้อนไปหาที่มาของคำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การใช้คำจะสามารถใช้คำบ่งถึงสิ่งในโลกได้ และสามารถใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ แนว

คิดของพหุวัฒนธรรมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษาทั่วโลกได้ นอกจากนี้ การใช้คำแบบสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อสามารถชี้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่ พหุวัฒนธรรมเสนอให้การนิยาม “ความหมาย” คือ รูปแบบคำบรรยาย ที่ได้จากการตกลงร่วมกันของคนในสังคม และรูปแบบคำบรรยายดังกล่าว เป็นสิ่งที่นำมาอธิบายความหมายของคำ

แนวคิดของพหุวัฒนธรรมเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกได้ชี้ให้เห็นว่า การอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษาทั่วโลกนั้น ต้องคำนึงถึงธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งต่างๆ ในโลกด้วย ซึ่งสิ่งนี้เป็นอิสระจากจิต (การรับรู้) พหุวัฒนธรรมจึงให้ความสำคัญกับความหมายของคำเรียกประเภทธรรมชาติ (Natural kind term) ซึ่งเป็นคำที่บ่งถึงโลกโดยธรรมชาติโดยตรง พหุวัฒนธรรมเห็นว่า ทฤษฎีความหมายกระแสหลักที่ผ่านมาไม่ได้คำนึงถึงธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งต่างๆ ในโลก จึงทำให้คำเรียกประเภทธรรมชาติไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง และทำให้ไม่สามารถอธิบายความ

สัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้

อย่างไรก็ตามแนวคิดของพหุวัฒนธรรมพบปัญหาเรื่องข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายใน แนวคิดของพหุวัฒนธรรมไม่สามารถอธิบายข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในของมนุษย์ จึงทำให้แนวคิดของพหุวัฒนธรรมไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา กับมนุษย์ ดังนั้น ทฤษฎีความหมายของพหุวัฒนธรรมจึงยังไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกได้อย่างสมบูรณ์ การเสนอทฤษฎีความหมายควรอธิบายให้ครอบคลุมถึงการทำงานของภาษาที่มีความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอก นอกจากนี้ ทฤษฎีความหมายของพหุวัฒนธรรมอยู่บนแนวคิดสัญนิยมทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งสามารถถูกโต้แย้งจากกลุ่มปฏิสังขนิยมทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ เอกลักษณ์ของคำเรียกประเภทธรรมชาติเป็นเพียงสิ่งสมมติที่ไม่มีอยู่จริง อาจจะทำให้ข้อเสนอของพหุวัฒนธรรมเรื่องเอกลักษณ์ของคำเรียกประเภทธรรมชาติไม่น่าเชื่อถือ



บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนิษฐ ศิริจันทร์. (2549). ความสำคัญของมโนทัศน์ “ความเจียม” ในปรัชญาวิวัตต์เคนสไตน์. **วารสารสมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย** 1 (2) : 72-101.
- โสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์. (2554). **ตรรกวิทยาสัญลักษณ์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.
- _____. (2552). **ปรัชญาภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.
- โอคาซา, ซาเมียร์. (2549). **ปรัชญาวิทยาศาสตร์โดยสังเขป**. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

ภาษาอังกฤษ

- Austin, John. L. (1962). **How to do things with words**. Oxford: Oxford University Press.
- Descartes, Rene. (1969). **A Discourse on method meditations on the first philosophy principles of philosophy**. London: Every Man’s Library.
- Frege, Gottlob. (1948). On sense and reference. **The Philosophical Review** 57 (5) : 198 – 220.
- Grzimek, Bernhard. (1972). **Grzimek’s animal life encyclopedia**. New York: Van nostrand Rein hold company.
- Hacker, P. M. P. (1996). **Wittgenstein’s place in twentieth century analytic philosophy**. Oxford: Blackwell.
- Hornsby, Jennifer and Longworth, Guy. (2006). **Reading philosophy of language**. Oxford: Blackwell.
- Kripke, Saul A. (1972). **Naming and necessity**. Oxford: Basil Blackwell.
- Lycan, William G. (2001). **Philosophy of language: a contemporary introduction**. New York: Routledge.
- McCulloch, Gregory. (1989). **The game of the name: introducing logic, language, and mind**. Oxford: Clarendon Press.
- McDowell, John. (1993). “Intentionality De Re.” In Lopore, Ernest and V. Gulick, Robert, ed. **John Searle and his critics** : 215 – 225. Oxford: Blackwell.
- _____. (1996). “Putnam on mind and meaning.” In Pessin, Andrew and Goldberg, Sanford, ed. **The Twin earth chronicles** : 305 - 317. New York: M.E. Sharpe.
- Martinich, A. P. (2001). **The Philosophy of language**. Oxford: Oxford University Press.
- Odell, S. Jack. (2006). **On the philosophy of language**. USA: Thamson Wadsworth.
- Pessin, Andrew and Goldberg, Sanford, ed. (1996). **The Twin earth chronicles**. New York: M.E. Sharpe.
- Putman, Hilary. (1973). Meaning and Reference. **The Journal of Philosophy** 70 (6) : 699-711.
- _____. (1996). “Meaning of ‘Meaning’.” In Pessin, Andrew and Goldberg, Sanford, ed. **The Twin Earth Chronicles** : 3-53. New York: M.E. Sharpe.
- _____. (1975). Is semantic possible? **Mind Language and Reality: Philosophical papers, Volume 2** : 139 – 152. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. (1996). “Introduction.” In Pessin, Andrew and Goldgerg, Sanford, ed. **The Twin Earth Chronicles** : xv – xxii. New York: M.E. Sharpe.
- Wittgenstein, Ludwig. (1995). **Philosophical Investigations**. Trans. from German by G. E. M. Anscombe. Oxford: Blackwell.

